

Гриценчук Олена Олександрівна, науковий співробітник Інформаційно-аналітичного центру педагогічних інновацій Інституту інформаційних технологій і засобів навчання Академії педагогічних наук України.

СТРАТЕГІЧНІ ОРІЄНТИРИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ОСВІТНІХ МЕРЕЖ ЮНЕСКО ТА ЮНІСЕФ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ КОНТЕКСТІ

Анотація

Стаття висвітлює деякі актуальні питання інформації та комунікації в галузі освіти. Автор також аналізує передумови виникнення, принципи організації та шляхи розвитку міжнародних інформаційних освітніх мереж на прикладі ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ, подає їх загальні характеристики, а також аналізує процес створення інформаційних освітніх мереж України як складової загального освітнього інформаційного простору.

Ключові слова: інформація, інформаційна освітня мережа, інформаційне суспільство, інформаційні і комунікаційні технології, ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ.

Сьогодні ми все частіше говоримо про те, що суспільство, яке визначилося як інформаційне, вступило в новий етап свого розвитку, для якого характерний новий спосіб виробництва – інформаційний. Становлення інформаційного суспільства обумовило значний інтерес до проблем готовності людини жити в такому суспільстві. Вперше на міжнародному рівні спроба регламентувати обов'язки держав і міжнародних організацій по підготовці людини до життя в інформаційному суспільстві належить ЮНЕСКО в “Рекомендації про розвиток і використання багатомовності та загального доступу до кіберпростору”. У цьому документі зазначається: “Державам-членам і міжнародним організаціям варто сприяти розповсюдженню грамотності в галузі інформаційних і комунікаційних технологій (ІКТ). Вирішальне значення для інформаційного суспільства має розвиток “людських ресурсів”, що включає відкриту, інтегровану і міжкультурну освіту в поєднанні з уміннями і навичкам в галузі ІКТ”[21].

Прагнення розв'язання цих питань пов'язане, передусім, з процесами інформатизації, впровадження інформаційних технологій в різні сфери життя, зокрема, в освітню галузь. Інформація стає основою генерування знань, основою комунікацій, виробництва; для освіти вона є вагомим чинником процесів оновлення і розвитку. Інноваційний рух освіти неможливий без застосування і впровадження в освітні процеси інноваційних технологій. Одним із таких новітніх породжень сучасності є інформаційні освітнянські мережі. Звернувшись до міжнародного досвіду щодо проблем розвитку інформаційних освітнянських мереж, варто відзначити діяльність таких міжнародних

організацій, як ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ, що мають на меті вирішення проблем розвитку дітей та молоді, а також беруть активну участь у процесах оновлення освіти, спрямованої на задоволення потреб людини у сучасному світі.

Вивчення проблеми функціонування інформаційних освітянських мереж, виявлення основних проблем та протиріч за часи існування ЮНЕСКО і ЮНІСЕФ, визначення теоретико-методологічних принципів побудови мереж, виявлення напрямків і форм їх діяльності, порівняння концептуальних підходів щодо сучасних тенденцій розвитку освітянських інформаційних мереж в Україні та Європі – питання, відповіді на які будуть корисними для розбудови вітчизняної освіти, сприяння інноваційним процесам в освітній системі України.

Поняття інформації досі не має достатнього тлумачення. Стаючи предметом вивчення багатьох наук, в кожній з них воно конкретизується і збагачується. Звідси – безліч визначень терміну «інформації», тлумачень його суті: від повного заперечення її реального існування до крайньої апологетики; від філософського розуміння ("відображення реального світу") до практичного, навіть повсякденного ("відомості, сукупність будь-яких даних"). З осмисленням ролі інформації в процесі розвитку людства, педагогічна наука почала приділяти цій проблемі значну увагу. У Педагогічному словнику під редакцією С.У. Гончаренка ми маємо таке визначення поняття інформації: Інформація (від лат. *Informatio* - пояснення, викладання) – одне з загальних понять науки; в широкому розумінні – нові відомості про навколишній світ, одержувані в результаті взаємодії з ним. Останнім часом інформація широко використовується в усіх галузях науки, зокрема філософії, психології, педагогіці, соціології, лінгвістиці. У педагогіці і психології – зміст будь-якого повідомлення, дані про щось, які розглядаються в аспекті передачі їх у часі й просторі. [1].

Всі переломні моменти в історії суспільства пов'язані з накопиченням інформації і появою нових способів і засобів інформаційного обміну. З течією часу змінюється і система соціокультурного сприйняття інформації. Прискорення інформаційних потоків впливає на темпи і характер розвитку суспільства. Історичний досвід показує, що суспільний розвиток неможливий поза інформацією і каналами її поширення. Головними віхами на цьому шляху стала поява писемності, книгодрукування, пошти, періодичної преси, телеграфу, телефону, фотографії, радіо, телебачення і, нарешті, персонального комп'ютера. Розширення інформаційних каналів завжди приводить до прискорення темпів розвитку суспільства. При цьому якісні зміни в способах зберігання інформації, передачі її виявлялися всякий раз пов'язані з технічними відкриттями: від виникнення писемності до появи персональних комп'ютерів. "Основною проблемою зв'язку є точне або приблизне

відтворення в одній точці повідомлення , відібраного і іншій” - так починається фундаментальна праця “Математична теорія зв'язку” (A Mathematical Theory of Communication, 1948) Клода Шаннона, видатного вченого, автора загальної теорії інформації, створення якої зробило можливим появу комп'ютерної техніки. Саме він у 1938 році у своїй докторській дисертаційній розробив і обґрунтував принципи логічної побудови комп'ютера, чим був розпочатий новий етап розвитку сучасної інформатики і обчислювальної техніки. Наступним кроком суспільства у руслі науково-технічного прогресу було осмислення ролі комп'ютера. Він повинен був стати одним з найважливіших засобів комунікації (хоч уявити собі комп'ютер як комунікаційний пристрій на початку 50-х було важко), Ця ідея належить філософу та математику, професору Массачусетського технологічного інституту Норберту Віннеру. Створивши свою власну наукову школу кібернетичної філософії, Віннеру разом із учнями та послідовниками вдалося виробити декілька принципових концепцій, які можна розглядати як перші основоположні ідеї майбутньої Мережі.

Авторитетний американський соціолог і футуролог Єлвін Тофлер у своїй праці “Третя хвиля”, досліджуючи питання розвитку інформації та техніки і їх роль у соціальних перетвореннях, доводить теорію “інформаційного суспільства”, яку, по суті, можна вважати різновидом теорії постіндустріалізму, основи якої заклали американські соціологи З.Бжезинський та Д.Белл. Дослідники дають різні визначення інформаційного суспільства, але сходяться в головному: інформація в інформаційному суспільстві стає домінуючою цінністю; "генерування, обробка і передача інформації стали фундаментальними джерелами продуктивності і влади"[3]; інформація перетворилася в головний стратегічний ресурс.

Аналізуючи термінологію у вітчизняній і закордонній практиці слід зазначити, що різними фахівцями використовується неуніфікована термінологія стосовно інформаційних мереж, найчастіше без чіткого визначення понять. Узагальнюючи світовий і вітчизняний досвід, ми пропонуємо таке визначення. Інформаційна педагогічна мережа – інфраструктура або складовий елемент інформаційного суспільства у освітній галузі, що оперує сучасними засобами інформації та новітніми інформаційними технологіями і здійснює інформаційно-педагогічне забезпечення освіти та зацікавлених верств суспільства.

Сучасний етап розвитку світу в цілому, та України, зокрема, характеризується існуванням та розвитком глобального інформаційного простору, неймовірною насиченістю інформацією, уміння володіти і користуватися якою стає необхідною та актуальною компетентністю сучасної людини. Зміни, що відбуваються в системі освіти

України, вимагають від педагогів та учнів (студентів) швидко отримувати, вивчати та аналізувати велику кількість інформаційного матеріалу та використовувати його. Ефективність процесів освіти, керування ними, планування та прогнозування подальшого їх розвитку можливі при умові інтенсивного і цілеспрямованого руху інформаційних потоків між всіма компонентами освітньої галузі. У зв'язку з цим виникає необхідність адекватних перетворень у галузі освіти, а саме - розвитку єдиного інформаційного освітнього простору, важливою складовою якого є інформаційні освітянські мережі, відсутність яких ускладнює процеси інформаційно-педагогічного забезпечення освітян України.

Молода українська держава інтегрується в загальноєвропейський простір. Європа також відкрита для дружнього співіснування і співпраці. У 90-х роках минулого століття європейська освіта пережила низку суттєвих перетворень і реформувань в контексті соціальних, культурних, науково-технічних, політичних, економічних змін та прискорення темпів впровадження в навчальний процес інформаційних та комунікаційних технологій. У освітній галузі в Україні відбуваються процеси реформування ще сьогодні, і досвід таких всесвітньо відомих міжнародних організацій як ЮНЕСКО і ЮНІСЕФ може посприяти процесам перегляду і удосконалення системи освіти України щодо питань створення і розвитку інформаційних педагогічних мереж.

Дитячий Фонд ООН (ЮНІСЕФ - UNICEF, United Nations Children's Found) та Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО - UNESCO, United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization)) - організації, діяльність яких є пріоритетною у галузі розвитку людини, здорового способу життя, навчання продовж життя і т.д., реалізують у своїй роботі ідею “вільного розповсюдження інформації” і відкритого доступу до неї. За часи існування кожна створила власну інформаційну мережу для забезпечення потреб освітян і широких кіл тих, хто цікавиться даною проблемою.

Українська освіта підтримуючи цю ідею, спрямована на гідне існування у європейському та світовому вимірі. У Наказі Президента України (№ 860) [10] “Про Національну доктрину розвитку освіти” є такі положення: “Беручи участь у проектах і програмах Ради Європи, ЮНЕСКО, Європейського Союзу, ЮНІСЕФ та інших міжнародних організацій, суб'єкти національної системи освіти не тільки отримують доступ до інформації про шляхи, засоби і методи розвитку гуманітарної сфери, але й зможуть демонструвати і пропонувати на міжнародному ринку освіти технології та власні напрацювання.” Розвиток науково-технічного прогресу та зростання рівня вимог споживачів (користувачів) інформацією породжує нові ідеї в комунікативно-

інформаційній сфері. Сучасне людство хоче бачити інформаційне середовище більш гнучким, доступним, організованим та інтерактивним.

Інформаційне забезпечення в освіті відіграє значну роль. Всесвітня мережа Інтернет є популярним засобом навчання, роль його в освітній галузі досить значна. Мережа Інтернет є поширеним інформаційним інструментом, саме вона набула доступності для пересічного громадянина відносно нещодавно, хоча традиційними сферами комунікації є і залишаються інформаційні агенції, преса, радіо, телебачення, кіно та кінохроніка. Інтернет визнано самим ефективним і діючим засобом пошуку інформаційних джерел та необхідної навчальної літератури. Бази даних, у яких зібрано та класифіковано інформацію про літературні джерела та першоджерела, сьогодні розміщені на сайтах Інтернету. Вони забезпечують найбільш зручний доступ до літератури. Так ЮНЕСКО підтримує розвиток таких напрямів як відкрита та дистанційна освіта через проектну діяльність, створення програм у здійсненні яких важливу роль відіграє Інтернет. На сайті ЮНЕСКО користувачі всесвітньої мережі можуть також отримувати on-line книги, читати газети і журнали, ознайомитися з останніми політичними та урядовими документами та відшукати ті з них за попередні часи, що зберігаються в архіві.[25] Лінк «Інформація» пропонує: портал бібліотек, портал архівів, безкоштовний портал програмного забезпечення, обсерваторію інформаційного суспільства.

Для того, щоб відповідати тенденціям розвитку цивілізації, необхідно створювати власні інформаційні структури на всіх рівнях освіти та налагоджувати між ними взаємозв'язок і взаємодію, чому сприяє розвиток інформаційних мереж. Питання формування інформаційної освітянської мережі, що функціонувала б у єдиному освітньому просторі, вимагає нових рішень, перспективних поглядів, прогресивних підходів у своєму розв'язанні. Тому, насамперед, важливо зрозуміти передумови зростання уваги суспільства до проблеми розвитку інформаційної педагогічної мережі в галузі освіти. Ці передумови втілилися у такі напрямки: політичні, соціальні, економічні, екологічні, національно-демографічні, соціокультурні.

Польський дослідник Юзеф Беднарек називає виміри, у яких варто аналізувати тенденції розвитку інформаційного освітянського середовища, що забезпечує розвиток інформаційних педагогічних мереж, а саме:

- глобальний , що охоплює всю планету;
- локальний (регіональний), окремих регіонів світу або окремих груп країн;
- шкільний, тісно пов'язаний з проблемами навчальних закладів.

Національні комітети у справах ЮНІСЕФ, загальне число яких становить 37, складають основу інформаційної мережі організації. Комітети - це неурядові організації,

які працюють разом з ЮНІСЕФ в інтересах дітей. Ряд комітетів забезпечують безпосередню підтримку, зокрема, інформаційну, програм ЮНІСЕФ в країнах, що розвиваються. Національні комітети - це безцінні союзники, що допомагають добитися більш глибокого усвідомлення елементарних потреб та прав дітей у всьому світі.

Основне завдання ЮНЕСКО, згідно з її Статутом, полягає в тому, щоб сприяти зміцненню миру та безпеки шляхом розширення співробітництва народів у галузі освіти, науки і культури. Інформаційна освітня мережа ЮНЕСКО є достатньо децентралізованою і знаходиться у постійному розвитку. Структуру інформаційної мережі ЮНЕСКО можна порівняти зі структурою багатоповерхового будинку, який має поверхи, квартири та східці між поверхами, що надають змогу його мешканцям і гостям вільно себе почувати в ньому. На сьогодні освітня мережа ЮНЕСКО не ставить собі за мету зібрання всіх інформаційних ресурсів у єдиному банку і координування цієї роботою в одній особі. Поле для діяльності не обмежується, воно підтримується через створення інформаційних мереж за різноманітними ідеями, що втілюються у проекти та програми.

З визначенням необхідності розвитку інформаційної та комунікаційної сфери ЮНЕСКО створив власну інфраструктуру, спектр якої охоплює освітню галузь як провідну у вирішенні глобальних завдань організації. Розглянемо основні підпорядковані підструктури інформаційної мережі ЮНІСЕФ детальніше.

Сектор комунікації та інформації (CI – Communication and Information Sector) – один із основних вузлів інформаційної освітньої мережі ЮНЕСКО – був заснований у 1990 році на основі положення Статуту ЮНЕСКО щодо сприяння “вільному розповсюдженню ідей за допомогою слів і думок”. Він складається з таких відділів:

- відділу комунікаційного розвитку;
- відділу свободи самовираження, демократії та миру;
- відділу інформаційного суспільства.

Сектор також забезпечує секретаріат інформацією для діяльності інтегрованих програм, наприклад, Інтернаціональної програми комунікативного розвитку (IPDC), програми інформації для всіх програм (IFAP). Сектор також здійснює розвиток за трьома стратегічними напрямками:

1. сприяння вільному розповсюдженню ідей і універсальній інформації;
2. сприяння плюралізму та незалежності засобів інформації;
3. сприяння модернізації інформаційних інфраструктур.

Ще одним значним напрямом діяльності інформаційної педагогічної мережі є Сектор освіти (Education Sector) із своєю інфраструктурою, що охоплює широкий спектр проблем в галузі освіти. Назвемо деякі установи, що входять до його складу, серед них:

- Міжнародне бюро освіти, координує діяльність Міжнародної мережі інформації в галузі освіти;
- Міжнародний інститут планування освіти;
- Інститут ЮНЕСКО з інформаційних технологій в галузі освіти;
- Інститут освіти ЮНЕСКО.

Цікавим та корисним, на наш погляд, є досвід роботи Інституту ЮНЕСКО з інформаційних технологій в галузі освіти, що був створений у Москві (ІІТО). Однією з пріоритетних задач Інституту ЮНЕСКО по інформаційних технологіях в освіті (ІІТО) є надання на прохання держав членів ЮНЕСКО інформаційних та консультативних послуг та сприяння проведенню в них заходів в галузі застосування інформаційних та комунікаційних технологій (ІКТ) в освіті.

Інститут приділяє особливу увагу необхідності інтегрування ІКТ в освітні системи держав-учасників Співдружності незалежних держав (СНД), подальшому використанню ІКТ для зміцнення національного потенціалу цих країн, а також превентивним заходам, що дозволяє уникнути зростання нерівності між країнами СНД щодо їх доступу до знань і ІКТ.

Ще одним кроком до втілення ідей вільного розповсюдження інформації та використання Інформаційно-комунікаційних технологій у освіті було підписання Генеральною Асамблеєю Об'єднаних націй резолюції за номером A/RES/56/183 про проведення Всесвітнього Самміту по Інформаційному суспільству WSIS (World Summit on the Information Society) що відбулося 21 грудня 2001 року. У центрі обговорення Самміту, перший етап якого проходив у Женеві з 10 по 12 грудня 2003 року та другий етап - Тунісі з 16 по 18 листопада 2005 року, знаходилися питання по створенню і розвитку Інтернет-уряду та механізми скорочення цифрового розриву. Учасники зустрічі зазначили, що обидва етапи Самміту можуть надати унікальну можливість міжнародному співтовариству підняти питання, що стосуються інформаційного суспільства, визначити переваги нових технологій, зокрема, комп'ютерних що сприяє побудові «Суспільства знань» на основі принципів свободи самовираження всесвітнього доступу до інформації та знань, збереження культури та рівного доступу до якісної освіти.

У освітньому секторі працює багато мереж, одним із напрямків, а частіше головним напрямком діяльності яких є інформаційне забезпечення різноманітних питань освіти. В основному це кафедри ALADIN, APEID, APNIEVE, APPEAL, ASPnet, CARDEIN, SEE-ECN, UNEVOC. UNITWIN. Інформація про діяльність цих мереж розміщена на офіційному сайті ЮНЕСКО (www.unesco.org).

Достатньо велика робота у галузі забезпечення інформацією освітян проводиться у системі ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ завдяки здійсненню короткострокових та дострокових програм технічної підтримки та проектної діяльності. Так, наприклад, шляхом організації різноманітних довгострокових проектів виконуються поточні завдання роботи ЮНЕСКО і реалізується глобальна мета. Прикладом такої роботи є такі проекти, як: Асоційовані школи ЮНЕСКО, що існує ще з 1953 року і був утворений з метою розвитку інформаційного обміну між загальноосвітніми навчальними закладами у всьому світі. Всесвітня мережа АШ ЮНЕСКО сьогодні налічує понад 6668 шкіл у 90 країнах світу. Україна має певний досвід щодо участі в мережі, і сьогодні понад два десятки шкіл нашої країни є членами системи Асоційованих шкіл ЮНЕСКО.

Важливим напрямом роботи інформаційної мережі ЮНЕСКО є також проект, який створив власну інформаційну мережу та мережу партнерів під назвою ЮНІТВІН (кафедри ЮНЕСКО). Програма була заснована у 1992 році і має на меті зміцнення співробітництва між вузами різних країн світу для ефективного обміну знаннями. Вона покликана сприяти міжвузівській співпраці з метою передачі знань, розвитку та удосконаленню підготовки спеціалістів і науковців у вищій школі, а також інтернаціоналізації вищої освіти.

Сьогодні всесвітня мережа кафедр ЮНЕСКО нараховує понад 500 суб'єктів у 113 країнах світу. В Україні діють 12 кафедр ЮНЕСКО у вузах Києва, Харкова, Донецька, Одеси, які залучаються до реалізації різного роду проектів, що здійснюються в рамках програми. Участь українських вузів у програмі ЮНЕСКО сприяє укріпленню їх міжнародних стосунків та інтеграції вітчизняної вищої освіти і науки у світові освіті і наукові процеси.

В інформаційній системі ЮНЕСКО, яка досить розгалужена, існують великі масиви інформації, що сприяє розвитку освітньої сфери, допомагає у навчанні, вихованні, спілкуванні учнів і вчителів. Цікавим прикладом поєднання зусиль різних підструктур ЮНЕСКО є досить молодий проект “Електронного навчання” (E-learning) створений спільними зусиллями Сектора освіти і Сектора комунікації та інформації. Основним завданням даного проекту є сприяння доступу до інформаційних ресурсів освіти у різних регіонах світу на різних мовах з метою співпраці професіоналів задля забезпечення якості освіти.

Діяльність інформаційних мереж ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ значно інтенсифікувалась в період загальної комп'ютеризації системи освіти у країнах - членах. Адже разом з запровадженням у освіту комп'ютеру інформаційна культура зробила великий крок уперед, особливо тоді, коли освітніми системами багатьох країн був взятий курс на забезпечення персональним комп'ютером кожного учня. Сьогодні загальна

комп'ютеризація почалася із західноєвропейських країн та продовжується у всіх галузях життя і діяльності людини. Інформаційні бази, архіви, що зберігалися на традиційних носіях інформації почали переноситися у комп'ютерну базу. Таким чином відбувався розвиток багатьох галузей інформаційного середовища ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ, якому також сприяла поява всесвітньої мережі Інтернет, та яка з часом зайняла одне з чільних місць і надає можливість не тільки ретроактивного, а й інтерактивного (on-line) спілкування.

Цікавим проектом, спрямованим на забезпечення освітян інформацією є проект ЮНЕСКО "Інформаційна мережа культури світу", мета якого полягає в створенні мережі сайтів, що дозволяють отримати інформацію про діяльність освітян у всьому світі. Проект ЮНЕСКО "На шляху до культури миру " сприяє освітянам та організаціям у поширенні інформаційної продукції по культурі світу і ненасильства.

Прагнення українських освітян відповідають урядовій політиці щодо розвитку сучасних інформаційних технологій, що відображені в Указі Президента України № 928 від 31.07.2001 "Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні". Українська педагогічна наука активно включилася до роботи в цьому напрямку, розуміючи, що оновлення інформаційних технологій необхідне для того, щоб бути повноцінними членами інформаційного суспільства та світових економічних процесів, про що свідчать, наприклад, створення проекту "Українська мережа інформаційного суспільства". Таку політику відображують різні проекти, що здійснюються в Україні, наприклад, створення таких інформаційних ресурсів, як сайти та портали "Освітня мережа України", "Діти України", що створені в рамках діяльності державних установ та громадських освітніх організацій.

Підсумовуючи сказане, слід зазначити, що європейський та світовий досвід у галузі створення засобів інформаційного забезпечення та інформаційних освітніх мереж є важливим інструментом пошуку інформації для освітян. Створення належних інформаційних мереж для вітчизняних освітян сприятиме ефективному та дієвому поєднанню людського потенціалу та інформаційних ресурсів, що найбільш ефективно відображує основні положення вчення В.І. Вернадського про ноосферу та інформаційне єднання людства на основі ефективного використання знань. Створення інформаційних мереж сприятиме озброєнню українських освітян новітньою фаховою інформацією, сприятиме наданню доступу до різних інформаційних джерел, що існують у світі.

Список основної використаної літератури

1. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник. – К.: Либідь, 1997. – 374 с.

2. Державна національна програма “Освіта. Україна ХХІ століття”.-К.:Райдуга,1994.- 60с.
3. Белл Д. Социальные рамки информационного общества // Новая технократическая волна на Западе / Под ред. П.С.Гуревича. – М.: Прогресс, 1986. – С. 330.
4. Закон України „Про освіту” - Освіта України. Нормативні-правові документи.- К.,2001.-7-38с.
5. Законодавство України про інформацію.-К., Юрінкомінтер, 1998.- 272с.
6. Информационная теория социальных систем./-К., Украинская Академия информатики., 1993.- 233 с.
7. Кастельс Мануель. Информационная эпоха: экономика, общество и культура / Пер. С англ., под науч. ред. О.И. Шкаратана. – М., 2000. – С. 4.
8. Кобзар Ю. Електронні змі: криза якісного зростання // Віче.– № 8 (125). – 2002. – С. 27-33.
9. Мануель Кастельс. Информационная эпоха: экономика, общество и культура. М.,2000
10. Наказ Президента України (№ 860) “Про Національну доктрину розвитку освіти”
11. Національна програма “Діти України”: Затв. Указом Президента України від 18 січ. 1996 р. № 63/96. – К., 1996. – 36 с.
12. Тараненко І.Г. "Проблеми підвищення кваліфікації вчителів в освітянській діяльності Ради Європи" // журнал "Відродження", №1,-К.,1999.- 1с.
13. Тоффлер Е. Третья хвиля / Пер. з англ. А. Євси. – К.: Всесвіт, 2000. – 453 с.
14. Юзвизин И.И. Основы информациологии // Высшая школа. – 2001. - 600 с. Зарубіжні джерела.
15. Luxemburg: Office for Official Publications of the European Communities. – 1995. – 51 p.p. European Documentation Series – 1995.
16. A Mathematical Theory of Communication
17. Networks for People and their Communities. Making the Most of the Information Society in the European Union. First Annual Report to rhe European Commission from the Information Society Forum. – June 1996.
18. Reiesman D. Leisure and Work in Post-Industrial Society / Larrabee E., Meyer sohn R. (Eds.). Mass Leibure. Ylencoe (III), 1958. P. 363-385.
Електронні посилання.
19. Окинавская хартия глобального информационного общества. – <http://www.inforeg.ru/analitic/Okinav-Hartia3.htm>

20. International Understanding at school, № 61/ 62, UNESCO Associated School Project, 38 pp.
21. Directory of international network for information in science and technology education /INISTE, UNESCO, Paris, 1992.- 154 p.
22. Europe and the Global Information Society: Recommendations to the European Council. Strasbourg. 1994, p. 4.
23. Хартія - <http://www.unesco.ru/rus/pages/Admin01122004200114.php>
24. Сайт ЮНІСЕФ - <http://www.UNICEF.org/>
25. Сайт ЮНЕСКО - <http://www.unesco.ru>
26. Рекомендації про розвиток і використання багатомовності і загального доступу до кіберпростору // <http://www.unesco.org>

**СТРАТЕГИЧЕСКИЕ ОРИЕНТИРЫ РАЗВИТИЯ ИНФОРМАЦИОННЫХ
ОБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ СЕТЕЙ ЮНЕСКО ТА ЮНИСЕФ В ЕВРОПЕЙСКОМ
КОНТЕКСТЕ**

Гриценчук Е.А.

Аннотация

Статья освещает некоторые актуальные вопросы информации и коммуникации в области образования. Автор исследует предпосылки возникновения, принципы организации и пути развития международных информационных образовательных сетей на примере ЮНЕСКО и ЮНИСЕФ, подает их общие характеристики, а так же анализирует процесс создания информационных образовательных сетей Украины как составляющей единого образовательного информационного пространства.

Ключевые слова: Информация, информационная образовательная сеть, информационное общество, информационные и коммуникационные, ЮНЕСКО, ЮНИСЕФ.

**STRATEGIC REFERENCE POINTS OF DEVELOPMENT OF INFORMATION
EDUCATIONAL NETWORKS OF UNESCO AND UNICEF IN THE EUROPEAN
CONTEXT**

O. Gritsenchuk

Resume

The article covers some problems of the information and communications in the field of education. The author researches preconditions of occurrence, principles of organization and a way of development of the international information educational networks on an example of

UNESCO and UNICEF, also their general characteristics and as analyzes process creations of information educational networks of Ukraine as a component of uniform educational information space.

Keywords: information, information educational network, information society, information and communication, UNESCO, UNICEF